

РЕШЕНИЕ

№ 20590

гр. София, 20.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **7248** по описа за **2024** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. И. Ч., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.б, офис 608, чрез адв. Г. Г., срещу Решение № 2259/14.05.2024 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 7-ми състав, по н. а. х. дело № 15399/2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление НП № 23-4332-020962/13.09.2023 г., издадено от Д. Д. Д., началник сектор в отдел „ПП“ при СДВР.

В касационната жалба се твърди, че решението на районния съд е постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, както и при нарушение на материалния закон. Конкретно се сочи, че е налице несъответствие между описаната в НП фактическа обстановка и тази в АУАН, съответно основанието за приложената в НП санкционна разпоредба. Допълва, че неизяснен е останал въпросът относно факта на извършеното нарушение. По подробно изложените съображения с жалбата се прави искане за отмяна на въззивното решение, като вместо това се постанови друго, с което наказателното постановление да бъде отменено. Претендират се сторените по делото разноски.

Ответникът- Началник сектор в СДВР, не се явява и не се представлява. Оспорва

жалбата по съображения, изложени в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Настоящият състав счита, че СРС правилно е установил фактическата обстановка по делото, поради което не следва да я преповтаря. Актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление /НП/ са издадени от компетентни органи съгл. чл. 189 от ЗДвП и с оглед представената заповед на Министъра на вътрешните работи за определяне на длъжностни лица от МВР, които да съставят АУАН и да издават НП. При издаването на АУАН и НП не са допуснати нарушения на административно-производствените правила. Установената с акта и НП фактическа обстановка се потвърждава изцяло от показанията на разпитаните свидетели. Същите са логични, последователни и непротиворечиви, поради което съдът ги кредитира. Водят до единствен възможен извод, а именно – осъществяване от страна на Ч. на вмененото ѝ нарушение.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 7-ми с-в.

Неоснователни са възраженията на касатора в КЖ.

Адм. -наказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДвП, която правна норма съответства изцяло на словесното описание на деянието – водач на МПС, който отказва проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества и не изпълнява предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване.

В обжалваното съдебно решение първостепенният съд е изложил изчерпателни мотиви за липса на процесуални нарушения при съставянето на АУАН и на процесното НП, които да са от категорията на съществените и които да са ограничили правото на защита на наказаното лице, както и за съответствието им с материалния закон. Според разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. Съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа две алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние – отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на

само една от тях, но е възможно, в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. От граматическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и употребения в разпоредбата съюз "или" следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Последващите действия на нарушителя по извършване на изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, не са елемент от фактическия състав за възникване на отговорността на дееца.

Изрично в НП е посочено, че наказанието се налага на основание чл. 174, ал. 3, пред. 2-ро ЗДвП и тази хипотеза е доказана по безспорен начин от събраните свидетелски показания и писмени доказателства. Посочената норма съдържа два самостоятелни и алтернативни състава на административно нарушение, един от които е отказът за тестване за наличието на наркотични вещества, без значение дали водачът желае да даде проба за лабораторно изследване. Т. е според самия закон, се наказва както водач, който отказва да бъде тестван с техническо средство, така и този, който отказва да даде биологична проба или не изпълни даденото му предписание навреме. В конкретния случай безспорно се установява, че касаторът освен, че е отказал да му бъде направена проба с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техните аналози, така и не е изпълнил предписанието за лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества и техните аналози, поради което е осъществен именно съставът на нарушение по чл. 174, ал. 3, пред. 2-ро ЗДвП от обективна страна.

Визираното нарушение е с формален характер, а основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да извърши проверката. Отказът от извършването на проверката законодателят обвързва с неблагоприятните прави последици на установено съдържание на наркотични вещества и техните аналози.

Наказанието е наложено за реализиран административнонаказателен състав по чл. 174, ал. 3, пред. 2-ро ЗДвП, като фактическите обстоятелства във връзка с този състав са точно и безпротиворечиво описани в АУАН и НП. Словесно в АУАН и в НП ясно е описан отказът да бъде проверен с техническо средство и че лицето не е дало кръвна проба, както и в НП изрично е посочено цифровото приложение на предложението 2-ро на чл. 174, ал. 3 ЗДвП, поради което несъмнено е за какво е ангажирана отговорността.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, X-ти касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2259/14.05.2024 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 7-ми състав, по н. а. х. дело № 15399/2023 г., с което е потвърдено Наказателно постановление НП № 23-4332-020962/13.09.2023 г., издадено от Д. Д. Д., началник сектор в отдел „ПП“ при СДВР.

ОСЪЖДА Р. И. Ч., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.б, офис 608, чрез адв. Г. Г., да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к. а. х. дело № 7248/2024 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :